

דף נח.

עין משפט א.ב.ג.ד.ה.

יו"ד סימן רמט פעיף ג.

ג. ד. גר, אחר שנתגייר אסור בשאר האם שנתגיירה ג"כ, ומותר בשאר האב ^ב אפי' שיודע בודאי שזה שארו מאביו כגון תאומים ^ע שדבר ברור הוא שאביו של זה הוא אביו של זה, דלא גזרו על שאר אביו. לפיכך נושא הגר אשת אחיו מאביו ואשת אחי אביו ואשת אביו ואשת בנו אע"פ שנשאת לאחיו או לאחי אביו או לבנו אחר שנתגיירו, וכן אחות אמו מאב ואחותו מאביו ובתו שנתגיירו, מותרות לו.

הגה: ויש אוסרין באשת אביו ^פ.

ג. ה. גר אינו נושא לא אחותו מאמו ולא אחות אמו מאמה, ולא אשת אחיו מאמו שנשאה אחיו מאמו אחר שנתגיירה, אבל אם נשאה אחיו כשהיה עכו"ם הרי זו מותרת לו ^צ.

עין משפט ו.

יו"ד סימן רמט פעיף ה

ה. ז. הנושא גיורת וגם נשא בתה הגיורת, או נשא שתי אחיות גיורות מן

ס. מיבמות צ"ח ע"א דאפקורי אפקוריה רחמנא לזרעיה, וע"כ בנתגיירה משאר אביו מותרת לו. ועיין בש"ך ס"ק ג'.

ע. ובש"ך ס"ק ו' כתב דדעת הב"י אפי' אינם תאומים כיון שלידתן בקדושה חייבים משום אשת אח, וכן דעת הב"ח וכתב דצ"ע דמדברי המחבר משמע דוקא בתאומים, וכן משמע מרמב"ם. אבל בפ"ת ס"ק א' כתב שבתשובת הנו"ב אבהע"ז סוף סי' כ"ג כתב שמדברי רש"י ביבמות צ"ח מבואר דלא כהש"ך אלא אפי' אינם תאומים אם היתה לידתן בקדושה יש כרת בזה. ועיין בס"ק ז'.

פ. ומדברי התוס' והרא"ש נראה דיש להחמיר גם באשת אחיו כמ"ד שאסור לבני נח וכ"פ הב"ח. ש"ך ס"ק ד'.

צ. שאינה אשת אחיו שלא היה לו קידושין בה כיון שנשאה בגיותו.

האם, יושב עם אחת מהן ומגרש השניה ק.

עין משפט ז.

יו"ד סימן רטט סעיף ו

ה. נשא גיורת ומתה, מותר לו לישא אמה או בתה, שלא גזרו אלא בחייהן ר.

דף נח:

עין משפט ז.

ח"מ סימן תכ סעיף א

א. אסור לאדם להכות חבירו ועובר בלאו ש אם הכהו שנאמר "פן יוסיף" ואם הקפידה תורה בהכאת רשע שלא להכותו יותר על רשעו, קו"ח בהכאת צדיק. והמרים יד על חבירו להכותו ת אע"פ שלא הכהו נקרא רשע.

* ועיין בסי' תכ"א סעיף ג'. ובהכאת איש את אשתו באה"ז סי' קנד.

* י"א דיש חרם הקדמונים א באדם המכה חבירו וצריכין להתיר לו כדי לצרפו למנין עשרה, ומיד כשמקבל עליו לעשות דין מתירין לו מיד,

ק. היינו שצריכה גט, דהרי קידושין תפסי בה דאינן קרובות דגיורת כקטנה שנולדה דמי. ש"ך ס"ק ט'.

ר. מברייתא שם וכו"ע. ויש פוסקים דסוברים גם לאחר מיתה אסור, וכך נראה דעת הטור להחמיר. ש"ך ס"ק י'.

ש. כ"כ הרמב"ם בריש פ"ה מהלכות חובל. מכתובות ל"ב ע"ב.

ת. מימרא דריש לקיש בסנהדרין נ"ח ע"ב, ובסי' ל"ד סעיף ד' לעיל כתב הרמ"א דפסול לעדות, וכתב בפעמוני זהב דלא ראינו דיניי ישראל בזמנינו נזהרים בזה ואפשר דבזה"ז שאין יכולים להעמיד הדין על תלו כמו שכתב הסמ"ע בס"ק ה' לגבי חרמות דאל"כ לא יוכשר אחד מאלף ע"ש.

א. מהלשון משמע דמנודה ועומד וא"צ לנדומו מחדש, וכשצריכים להתיר לו היינו בג', ולא החמירו להתיר בק' אנשים מג' קהילות ומג' מדינות כי אם ברוצה לישא אשה על אשתו. והתוספת לעשות "לו" דין כך הגיה בבאר הגולה.

אע"פ שאין המוכה מתרצה.